

kaldte Villakvarter ud ad Kalundborg Landevej Vest paa staar i umiddelbar Forbindelse med Byen, men ligger i en Landkommune. Tager vi Roskilde Kommune, er Forholdet det, at Roskilde og St. Jørgensbjerg Kommune i Virkeligheden ere fuldstændig sammenvoksede, ligge blandede ind i hinanden, saaledes at man skal være godt lokalt kendt for at vide, hvorvidt man virkelig er i Roskilde eller i St. Jørgensbjerg. Men hvis et Forslag som dette blev vedtaget, vilde Følgen absolut blive, at i St. Jørgensbjerg vilde al Bebyggelse ske, og Roskilde vilde faa Lov til at ligge med sine Grunde. Det Forhold, synes jeg, er aldeles umuligt. Man kan overføre det paa københavnske Forhold og sige, at man f. Eks. vil lægge en særlig Skat paa de københavnske Ejendomme, saaledes at man lagde en Statskat paa en Ejendom paa Gl. Kongevej, mens en anden Ejendom paa Gl. Kongevej, som hører til Frederiksberg, ingen Skat fik. En saa umulig Ordning, forekommer det mig, kan man aldeles ikke gaa ind paa. Endskønt vi altsaa ere Tilhængere af Grundværdistigningskat, kunne vi ikke gaa med til et Lovforslag paa det her foreliggende Grundlag. Kan der udaf dette Forslag bygges en Grundværdistigningsafgift paa samtlige Landkommuner op som en Afgift, der tilfalder Kommunerne, ikke Staten — Staten har Faar nok at klippe, og Saksen gaar livligt nok, saa der er ingen Grund til, at den nu skal lægge Beslag paa, hvad jeg næsten vil kalde Kommunernes eneste lille Lam — saa vil det Parti, jeg tilhører, yde sin Medvirkning dertil.

Indenrigsministeren (*Jensen-Sønderup*): Jeg kan ikke i samme Grad som i Gaar glæde mig over den Modtagelse, det foreliggende Lovforslag har faaet.

Maa jeg straks sige til det ærede 1ste Medlem for 2den Kreds (Bramsen), at en Del af den Kritik, som det ærede Medlem rejste, ikke saa meget mod, jeg maa maa-ske sige, Lovforslagets Enkeltheder som mod den Omstændighed, at Lovforslaget i det hele taget er kommet frem i den foreliggende Form, dog vist alligevel rammer noget ved Siden af. Jeg gør opmærksom paa, at det, som har været det til Grund liggende — og derover var det ærede Medlem jo ogsaa klar — for Lovforslaget og den Form, hvorover det er bygget, er Loven om Esbjerg Havns Udvidelse. Det ærede Medlem sagde nu, at han fandt det mærkeligt, at jeg havde villet tage den Tanke op, der laa til Grund for Lovfor-

slaget om Esbjerg Havns Udvidelse, da Rigsdagen senere havde vedtaget Loven om Jernbaneskyld, og dermed sagt, at man ikke vilde gaa ind paa det, der ligger til Grund for Bestemmelserne i Loven om Esbjerg Havn: en Kapitaludbetaling. Jeg gør i saa Henseende opmærksom paa, at Lovforslaget om Jernbaneskyld, som — det har det ærede Medlem Ret i — jeg havde den Ære at forelægge for Rigsdagen, blev forelagt den 1ste April 1909 — jeg har set det efter — og det af dette høje Ting nedsatte Udvalg angaaende Esbjerg Havn afgav Betænkning den 3die April 1909, og saa var Loven til anden og tredie Behandling — jeg har ikke undersøgt Datoerne, — nogle Dage efter i April Maaned og blev stadfæstet den 30. April 1909. Det ærede Medlem havde saaledes, navnlig gennem sit Arbejde i den Kommission, der behandlede Forslaget om Jernbaneskyld, men ogsaa som Medlem af det høje Ting — selv om det ærede Medlem ganske vist ikke havde Sæde i Udvalget om Esbjerg Havn — haft Lejlighed til at gøre opmærksom paa, at den Kommission, der havde arbejdet med Værdistigningsafgiften for saa vidt angaar Jernbaneanlæg, havde som det fremgik af et paa Rigsdagen foreliggende Lovforslag — for det forelaa paa dette Tidspunkt —, indtaget det Standpunkt, at man ikke vilde have Kapitaludbetaling. Jeg har derfor haft Lov til at gaa ud fra, at det Princip, som er nedlagt i Loven om Esbjerg Havn, har man ogsaa fra dette høje Tings Side fundet brugeligt, hvor der er Tale om en til en enkelt By begrænset Værdistigning, idet det høje Ting har vedtaget Bestemmelserne vedrørende den Værdistigning, der fremkom ved Esbjerg Havns Udvidelse, paa et Tidspunkt, hvor Rigsdagen var bekendt med det Resultat, Kommissionen vedrørende Jernbaneskyld var kommen til. Jeg tror derfor ikke, at man i saa Henseende har Ret til at forundre sig over, at jeg, naar Talen er om en til enkelte Byer begrænset Værdistigning, har kunnet tænke mig, at dette høje Ting kunde acceptere det samme Princip, som Tinget har accepteret, den Gang vi vedtog Loven om Esbjerg Havns Udvidelse. Da kendte man jo nemlig Kommissionens Betænkning, og det ærede Medlem kendte den navnlig som Medlem af Kommissionen, idet han, som han ogsaa selv sagde i Dag, havde været med til at arbejde paa og give sin Tilslutning til det Forslag, som jeg uforandret fremsatte for Rigsdagen.